

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/36/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415200748
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6415200748.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Q. J., bytom A. XXX/XX, J., právne zastúpená advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom AK Kuzmányho 29, Košice proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 90, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Panenská 7, Bratislava 812 36, IČO: 47 258 713, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č. 2990/B, zastúpený Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s. r. o., JUDr. Viktóriou Nagyovou Tenkač, advokátka, konateľka so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, v konaní o zaplatenie sumy 7.508,68 eur titulom bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6C/32/2015 - 156 zo dňa 24. 06. 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6C/32/2015 - 156 zo dňa 24. 06. 2016 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh navrhovateľa (žalobu) zamietol (výrok I.). A osobitný výrokom rozhodol, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podaným návrhom domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 7.508,68 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 27. 12. 2014 do zaplatenia. Svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila zmluvu o úvere, na základe ktorej došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 6.638,78 eur. V predchádzajúcom priebehu konania bol vydaný rozhodcovský rozsudok č. 3704/11, ktorý vydal Rozhodcovský súd v Bratislave dňa 08. 03. 2012 a zaviazal navrhovateľku zaplatiť 5622,67 eur s príslušenstvom odporcovi. Na základe tohto exekučného titulu bola vykonaná exekúcia a vymožená suma bola 10.271 eur. Nakoľko ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá mala byť podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú, žalovaný sa podľa žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutou výškou úveru a sumou, ktorú navrhovateľka zaplatila navyše, t. j. v rozsahu 7508,68 eur. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatoval, že sa jedná o nárok podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, upravujúceho bezdôvodné obohatenie. Ďalej konštatoval, že za nesporné medzi účastníkmi konania považuje uzavretie zmluvy o úvere č. XXXXXXXX XXX XXXX zo dňa 13. 10. 2008, ktorou poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 6.638,78 eur (pôvodne 200.000 Sk). Súd prvej inštancie konštatoval, že spornou bola v prvom

rade skutočnosť, či nejde v konaní o prekážku veci už rozhodnutej - res iudicata. A konštatoval, že nároky z predmetnej úverovej zmluvy v rozhodcovskom konaní spočívali v tom, že navrhovateľka si neplnila svoje povinnosti z úverovej zmluvy. V predmetnom (tomto) konaní bol však predmet konania založený na tom skutkovom základe, že odporca sa prijatím plnenia nad zákonom stanovený rozsah na úkor navrhovateľky bezdôvodne obohatil. Preto nie je daná prekážka podľa § 159 ods. 3 OSP, ktorej dôsledkom má byť zastavenie konania podľa § 103 a 104 ods. 1 prvej vety OSP. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou premlčania vydania bezdôvodného obohatenia, pričom mal za preukázané, že odporcovi boli sumy, ktorých vydania sa navrhovateľka domáha v tomto konaní poukázané dňa 18. 02. 2013, 20. 02. 2013, 04. 06. 2013 a dňa 25. 07. 2013. Keďže navrhovateľka sama tieto sumy uhradila, začala jej plynúť subjektívna premlčacia doba, pretože sa dozvedela o skutočnosti, že sa mal odporca na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Návrh v tejto veci bol podaný dňa 02. 02. 2015, t. j. v dvojročnej subjektívnej zákonnej premlčacej dobe podľa § 107 OZ.

2. Nakoniec sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či u odporcu (t.č. žalovaného) skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa plnila žalovanému sumy uvedené vyššie zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX XXX XXXX zo dňa 13. 10. 2008, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Rozhodcovského súdu v Bratislave sp. zn. 3704/11 zo dňa 08. 03. 2012, ktorý bol podkladom pre výkon exekúcie, v konaní Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 10Er/881/2012. Žalobkyňa teda odporcovi plnila to, čo bolo predmetom exekúcie, a preto táto suma, ktorú získal odporca, nebola plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, prípadne majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 435/2013 - 25, v zmysle ktorého rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd, okrem iného, zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul. Exekučný súd je už v štádiu tohto posudzovania povinný ex offo skúmať, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či rozhodnutie je z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch vykonateľné tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej. Ďalej v uvedenom rozhodnutí súd konštatoval, že námietka generálneho prokurátora týkajúca sa neprípustnosti posudzovania splnenia náležitostí exekučného titulu všeobecným súdom v konaní podľa § 80 písm. c) OSP tak bola plne opodstatnená, pretože takéto oprávnenie prináleží výlučne exekučnému súdu v exekučnom konaní, ktorému táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona, kedy exekučný súd má v takom konaní k dispozícii rozhodujúce skutkové podklady, z ktorých je schopný získať potrebné informácie o skutkovom a právnom stave veci (taktiež závery rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 16Co/1526/14 - 84 zo dňa 28. 01. 2016). Súd prvej inštancie mal za to, že platnosť rozhodcovskej doložky resp. neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v zmluve, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie - exekučný titul, môže byť skúmaná len v rámci posudzovania existencie vykonateľného exekučného titulu v exekučnom konaní, prípadne v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z.

3. Preto súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že na strane odporcu (žalovaného) nedošlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka a rozhodcovský rozsudok bol po preskúmaní exekučným súdom riadnym podkladom pre vykonanie exekúcie, ktorá sa skončila vymožením celej sumy, preto súd návrh žalobkyne v plnom rozsahu zamietol.

4. V závere rozhodnutia súd uviedol, že o trovách konania súd rozhodne v zmysle § 142 ods. 1 OSP v spojení v § 151 ods. 7 OSP s tým, že keďže odporca bol v konaní úspešný, súd mu priznal plnú náhradu trov konania, o výške ktorej súd rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia.

5. Proti rozsudku podala dňa 26. 07. 2016, v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Podľa názoru žalobkyne je daný odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a taktiež podanie odvolania dôvodila s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že vzťah, ktorý vznikol medzi žalobkyňou a žalovaným uzatvorením zmluvy o úvere č. XXXXXXXX XXX XXXX je vzťah spotrebiteľský, pričom v zmysle ustanovenie § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy

nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V zmysle ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách neplatné. Žalobkyňa uviedla, že zmluva uzavretá medzi ňou a žalovaným predstavuje ukážkový príklad zmluvnej nevyváženosti a podstatne výhodnejšieho zmluvného postavenia podnikateľa voči slabšej strane - spotrebiteľovi. Úverovú zmluvu, ani všeobecné podmienky nemohol spotrebiteľ ovplyvniť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení predložená spotrebiteľovi. S odkazom na judikatúru všeobecných súdov, ktoré výkon exekúcie v rovnakých konaniach nepovolili (resp. zastavili), ako aj judikatúry, podľa ktorej sa adhézne zmluvy vypracované podnikateľom a predložené spotrebiteľovi bez možnosti akejkoľvek zmeny alebo úpravy považujú za neprijateľné. V prípade, ak je neplatná rozhodcovská doložka, na základe ktorej bola daná právomoc rozhodcovského súdu, je nutné konštatovať neplatnosť celého rozhodcovského rozsudku, nie len jeho časti. Poukazuje pri tom, že je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia, že sa súd nijako nezaoberal a nepreskúmal samotnú rozhodcovskú doložku, práve na základe ktorej došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, ktorý je podľa názoru žalobkyne ničotným, nulitným právnym aktom. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia len vychádzal zo skutočnosti, že exekučný súd je ex offo povinný skúmať exekučný titul a vychádzal len z predpokladov, že keďže došlo k vydaniu poverenia pre exekútora na základe takéhoto titulu, vyhodnotil exekučný súd rozhodcovský rozsudok ako spôsobilý exekučný titul. Vynára sa tu však otázka, či vôbec exekučný súd skúmal samotný exekučný titul a podmienky, na základe ktorých bol vydaný. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C - 243/08 zo dňa 04. 07. 2009 Pannon GSM Zrt., v ktorom Súdny dvor konštatoval, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom v zmysle smernice 93/13/ES, ktorá nebola individuálne dohodnutá, a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy pre súd v obvode ktorého sa nachádza sídlo dodávateľa spĺňa všetky podmienky, aby bola v zmysle smernice kvalifikovaná ako nekalá. Žalobkyňa namietala, že Okresný súd Žiar nad Hronom by nemal poverenie na vykonanie exekúcie vydať, ak by správne preskúmal a zistil zjavný rozpor exekučného titulu so zákonom. Uvedené potvrdzuje početná judikatúra. V prejednávanej veci bol však exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neprijateľnej podmienky. Takáto rozhodcovská doložka nezakladá právomoc rozhodcovského súdu a rozhodcovský rozsudok je nutné vnímať ako nulitný právny akt. V samotnom rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom je uvedené, že právoplatný a vykonateľný rozsudok Rozhodcovského súdu v Bratislave zo dňa 08. 03. 2012 sp. zn. SR 3704/11 bol podkladom pre výkon exekúcie. To, že rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal exekučným titulom, vydaný na základe neprijateľnej podmienky je nutné vnímať ako nulitný akt konštatoval aj Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu 3Cdo/27/2011 zo dňa 29. 01. 2015, ktorý sa zaoberal otázkou, či môže byť právoplatný a vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu prekážkou veci rozsúdenej pre občianske súdne konania, v ktorom sa navrhovateľ domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná. Najvyšší súd konštatoval, že súd môže pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky, alebo zmluvy nie len v exekučnom konaní, ale aj v iných konaniach, napríklad pri riešení otázky, či vydaný rozhodcovský rozsudok zakladá pre občianske súdne konanie prekážku res iudicata. Ďalej súd poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Košice sp. zn. 42C/44/2015, ktoré bolo potvrdené Krajským súdom v Košiciach a tiež uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/6/2012, sp. zn. 6MCdo/9/2012, sp. zn. 6MCdo/14/2012, v ktorých Najvyšší súd zaujal stanovisko, že v prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata.

6. Ďalej žalobkyňa poukázala na obsahovo obdobné stanovisko Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/31/2013, ďalej uznesenie Najvyššieho súdu 7Cdo/85/2013, v ktorom bolo konštatované, že skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje právne účinky. Majúc ale na zreteli, že bezdôvodné obohatenie vzniká za splnenia určitých zákonom stanovených podmienok a teda na jeho vznik stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu, alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva, súdu rozhodujúcemu o žalobe na splnenie povinnosti na jeho vydanie naisto nepostačuje zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené bolo následne zrušené, resp. došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti.

7. I s poukazom na uvádzané rozhodnutia žalobkyňa konštatovala, že rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom je typickým príkladom arbitrárnosti, nerešpektovaním početnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, nakoľko ako je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia súd v predmetnom konaní nepodrobil náležitej kontrole jednak samotnú zmluvu o úvere, všeobecné obchodné podmienky, ani samotnú rozhodcovskú doložku. Pri rozhodovaní súd vychádzal len z domniek a predpokladov, že už exekučný súd mal tieto okolnosti skúmať a pravdepodobne asi aj skúmal, tým pádom je otázka nulitnosti exekučného titulu vyriešená. Aj toto konštatovanie v odôvodnení rozhodnutia svedčí o tom, že súd náležite nepreskúmal a nezistil skutkový stav, tým pádom na základe nevykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu rozhodnutiu. Žalobkyňa je toho názoru, že na strane žalovaného došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 OZ. Samotná úverová zmluva nespĺňala náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tak, ako to bolo uvedené v samotnom návrhu, v dôsledku čoho (absencie zákonom vyžadovaných náležitostí), tak bola zmluva bezúročná a bez poplatková. Exekúcia voči navrhovateľke bola vedená na základe nulitného - ničotného aktu a to rozhodcovského rozsudku sp. zn. 3704/11 zo dňa 08. 03. 2012. Žalobkyňa uhradila exekútorovi splátky aj v rámci exekúcie, avšak práve tieto finančné prostriedky boli poukázané práve odporcovi, pričom odporcovi (žalovanému) bola uhradená nie len istina poskytnutého úveru, ale aj finančné prostriedky nad rámec istiny (úver 6.638,78 eur), t. j. úroky a poplatky na ktoré odporca nemal nárok vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverovej zmluvy z dôvodu absencie zákonom vyžadovaných náležitostí. O tom, že sa odporca bezdôvodne obohatil v súlade s vyššie uvedeným svedčí aj to, že navrhovateľke bol poskytnutý úver 6.638,78 eur a odporcovi plnila celkom 3.936,46 eur a následne exekútor ešte poukázal odporcovi sumu 7.776,31 eur, t. j. spolu dostal odporca 11.712,77 eur, čo je nepochybné i zo spisu. Vzhľadom na uvedené je toho názoru, že súd v predmetnom konaní dospel k nesprávnemu záveru a na strane odporcu došlo k bezdôvodnému obohateniu.

8. Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia, či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (náleží Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/154/05 z 28. 02. 2006). S poukazom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

9. K odvolaniu žalobkyne sa dňa 26. 09. 2016 vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný. Uviedol, že podľa jeho názoru rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a tento navrhol potvrdiť. Uviedol, že žalobkyňa plnila v exekučnom konaní na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku sp. zn. 3704/11 zo dňa 08. 03. 2012. V rámci rozhodcovského konania žalobkyňa vo svojom vyjadrení k žalobe nenamietala platnosť úverovej zmluvy, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, poskytnutého podľa úverovej zmluvy, či iné skutočnosti, ktoré uvádza v tomto súdnom spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepodal ani žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, hoci bol o tejto možnosti poučený v rozhodcovskom rozsudku. Žalobca nevyužil ani žiadne iné mimoriadne opravné prostriedky. Rozhodcovský rozsudok je do dnešného dňa existujúcim rozhodnutím, vydaným v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní (zákon č. 244/2002 Z. z.). Na základe rozhodcovského rozsudku žalovaný ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, pričom Okresný súd Žiar nad Hronom vydal súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie na základe čoho žalobca, ako povinný plnil v exekučnom konaní. Za tejto situácie nie je možné hovoriť o bezdôvodnom obohatení, resp. o plnení na základe ktorého došlo k bezdôvodnému obohateniu. Rozhodcovský rozsudok má v súlade s ustanovením § 35 Zákona o rozhodcovskom konaní rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Žalovaný má za to, že v danom prípade na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu a to z dôvodu, že plnenie žalobcu v prospech žalovaného bolo realizované na základe rozhodcovského rozsudku, ktorý do dnešného dňa nebol zrušený. Vychádzajúc z konštantnej judikatúry je zrejmé, že k bezdôvodnému obohateniu by mohlo dôjsť jedine za predpokladu zrušenia rozhodcovského rozsudku - v takom prípade by išlo o bezdôvodné obohatenie získané plnením z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol (za predpokladu, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy bol bezúročný a bezpoplatkový, čo žalovaný popiera). K zrušeniu rozhodcovského rozsudku však k dnešnému dňu nedošlo, to znamená, že plnenie žalobcu v exekučnom konaní (aj pred začatím exekučného konania) je plnením poskytnutým v súlade s platnými právnymi predpismi, na základe právoplatného a

vykonateľného rozhodcovského rozsudku. Žalovaný má za to, že nie je možné v rámci konania o vydanie bezdôvodného obohatenia očakávať od súdu vyslovenie/určenie nezákonne vykonanej exekúcie na majetok žalobcu, na základe nesprávne posúdeného rozhodcovského rozsudku. Preto v tejto časti považuje žalovaný námietky žalobcu za neopodstatnené. Žalobca vo svojom odvolaní sa zaoberá povahou rozhodcovského rozsudku, platnosťou, či neplatnosťou rozhodcovskej doložky. Predmetom súdneho sporu je však vydanie bezdôvodného obohatenia - plnenia, ktoré žalobca plnil v prospech žalovaného v rámci exekučného konania. Uvedený stav, t. j. že nejde o bezdôvodné obohatenie platí dovtedy, kým nebude zrušené predmetné súdne rozhodnutie, rozhodcovský rozsudok, resp. iné rozhodnutie, na základe ktorého sa plnilo. Pokiaľ existuje (súdne rozhodnutie) rozhodcovský rozsudok, nemôže ísť o žiadne bezdôvodné obohatenie (takéto plnenie nie je bezdôvodným obohatením), nie je naplnená žiadna zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 451 ods. 2 OZ.

10. Druhou súčasťou podstaty bezdôvodného obohatenia pri odpadnutí právneho dôvodu plnenia je aj opora nároku v hmotnom práve. Žalovaný považuje svoj nárok z pohľadu uznania hmotným právom za preukázaný. Túto skutočnosť žalobca opomína. Z tejto časti svojim postojom a poukazovaním plnenia v prospech žalovaného žalobca potvrdzoval vzťah, z ktorého je zrejmé, že mu žalobca plnil na podklade úverovej zmluvy, neskôr v exekučnom konaní. Záverom žalovaný uvádza, že nemôže, ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, ak sa plnenie poskytlo v exekučnom konaní na základe právoplatného rozhodnutia; tento stav je nemenný až do momentu vyvrátenia, teda opaku terajšej skutočnosti. Je neprijateľné, aby sa iným rozhodnutím nahrádzalo skoršie, prípadne sa na neho neprihliadalo, alebo aby požívalo akúkoľvek inú ako štátom uznanú ochranu. Rozhodcovský rozsudok má nemennú silu a táto ostáva prítomná až do jeho zrušenia, pričom ak na základe takého rozhodnutia zákonným spôsobom a postupom prebehla exekúcia, nejde o plnenie s charakterom bezdôvodného obohatenia. Práve nemennosť a záväznosť rozhodnutí a ich forma rešpektovania predstavujú ochranu právnej istoty; ak by sa jedným rozhodnutím nahradilo druhé bez jeho zrušenia, ad absurdum by nastal stav skutočnosti, kedy dve rozhodnutia majú rovnakú silu v jednej veci. Obsahom právnej istoty je nájdenie relevantnej odpovede v rovnakých skutkových situáciách, ale nie vydanie rozhodnutia za existencie stále právoplatného rozhodnutia skôr vydaného. Žalovaný má za to, že v tomto konaní nebola preukázaná žiadna forma bezdôvodného obohatenia.

11. Na vyjadrenie žalovaného sa dňa 28. 11. 2016 vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorá opätovne poukázala na rozhodnutia konajúcich súdov a to opätovne na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/308/2011, na rozhodnutie Okresného súdu Košice II. sp. zn. 42C/44/2014 zo dňa 02. 02. 2015, ktoré potvrdil aj Krajský súd v Košiciach pod sp. zn. 1Co/300/2015, v ktorom bolo konštatované, že pokiaľ bol rozsudok rozhodcovského súdu vydaný na základe neprijateľnej a tým absolútne neplatnej zmluvnej podmienky, nemôže založiť prekážku rozhodnutej veci. Ďalej žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29. 01. 2015, ktorý sa zaoberal otázkou, či môže byť právoplatný a vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu prekážkou veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie a konštatoval, že pretože iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

12. Ďalej žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/635/2015 zo dňa 30. 06. 2016, v ktorom bolo konštatované, že sa odvolací nestotožnil s názorom okresného súdu, pokiaľ navrhovateľ plnil odporcovi na základe exekúcie to, čo mu prikazovalo právoplatné rozhodnutie, že takéto konanie nemožno podriaďiť pod § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a preto na strane odporcu nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Odvolací súd v tomto rozhodnutí poukázal na rozsudok Veľkej komory občianskoprávneho a obchodného kolégiá sp. zn. 31Cdo/3309/2011 Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý ustálil, že ak žalovaný, či už dobrovoľne alebo vo vykonávacom konaní splní na základe právoplatného rozsudku uloženú povinnosť, potom v prípade, že táto povinnosť podľa hmotného práva skutočne existovala zaniká splnením; ak táto povinnosť neexistovala, získava žalobca na úkor žalovaného bezdôvodné obohatenie. To platí bez ohľadu na to, aký motív vedie odporcu na splnenie uloženej povinnosti.

13. Záverom žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/19/2015 zo dňa 30. 06. 2016, v ktorom bolo konštatované, že po prekonaní názoru vyjadrenom v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Mcd/8/2012 zo dňa 26. 02. 2013, podľa ktorého oprávnenie posudzovať

splnenie náležitosti exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok prináleží výlučne exekučnému súdu v exekučnom konaní, dospela nakoniec k záveru, že k skúmaniu právomoci rozhodcovského súdu v tomto smere môže súd pristúpiť nie len v exekučnom konaní, ale prejudiciálne aj v občianskom súdnom konaní a to v spotrebiteľskej veci aj bez návrhu.

14. S poukazom na uvedené navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. K vyjadreniu žalobcu sa dňa 19. 12. 2016 vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu a uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich doterajších písomných vyjadrení a osobitne zdôraznil, že k bezdôvodnému obohateniu z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol dochádza okamihom zrušenia súdneho rozhodnutia, alebo iného rozhodnutia, za predpokladu, že plnenie nevyplýva z hmotného práva. V danom prípade žalobca vo svojej žalobe namieta, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13. 10. 2008 uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v dôsledku čoho považuje poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C - 42/15 zo dňa 09. 11. 2016, z ktorého výslovne vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Žalovaný poukázal na záväznosť judikatúry Súdneho dvora ES pre všeobecné súdy členských štátov EÚ, čo znamená, že výkladom poskytnutým Súdnym dvorom sa musí riadiť nie len súd, ale aj všetky členské štáty EÚ, štátne orgány a občania členských štátov EÚ. Výklad prezentovaný rozhodnutiami Súdneho dvora nadobúda záväznú povahu. V danom prípade je v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13. 10. 2008 uvedené, že prvá splátka je splatná dňa 15. 11. 2008 a počet splátok je 72, to znamená, že žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť posúdiť rozsah svojho záväzku a určiť konečnú splatnosť úveru. Neuvedenie výslovného dátumu o konečnej splatnosti úveru nemôže mať v zmysle citovaného rozsudku Súdneho dvora ES za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Keďže žalovaný má nárok na vrátenie poskytnutého úveru spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami, plnenie žalobcu bolo poskytnuté v súlade s hmotným právom, teda má oporu v hmotnom práve. Aj tento dôvod svedčí o nedôvodnosti podanej žaloby žalobcu. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutého rozhodnutie potvrdil ako vecne správne a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

16. V dôsledku odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 1690/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa, žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

17. Odvolací súd predovšetkým konštatuje zmenu právnej úpravy týkajúcej sa procesných postupov súdneho konania, keď od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 z.z. o civilnom sporovom konaní, ktorý zrušil dovtedajšiu procesnoprávnu normu - zákon č. 99/1963 Z.z. Občiansky súdny poriadok s tým, že v zmysle prechodných ustanovení CSP - § 470 ods. 1, 2 platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, pričom právne účinky úkonov (procesných), ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Na základe podaného odvolania žalobkyne, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom

rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP, s prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. K dôvodom odvolania odvolací súd poukazuje na to, že predmetom konania sú nároky žalobkyne, ktoré považuje za nároky z bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade plnenie, ktoré poskytla žalobkyňa Q. J. právnemu predchodcovi žalovaného - t. j. spoločnosti CETELEM Slovensko, a.s. nie je plnením, ktoré by spĺňalo predpoklady bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa plnila odporcovi najskôr dobrovoľne, na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX XXX XXXX zo dňa 13. 10. 2008 a neskôr na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Rozhodcovského súdu v Bratislave sp. zn. 3704/11 zo dňa 08. 03. 2012, ktorý bol podkladom pre výkon exekúcie vedenej Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10Er/881/2012. Podľa záverov súdu prvej inštancie sa z uvedených dôvodov nejedná o plnenie bez právneho dôvodu, o plnenie z neplatného právneho úkonu, alebo o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, prípadne o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. S uvedeným záverom sa stotožňuje i odvolací súd a poukazuje na primárnu funkciu právnej úpravy bezdôvodného obohatenia, ktorou je náprava nespravodlivej majetkovej nerovnováhy vzniknutej z titulu relevantného právneho dôvodu.

21. V prejednávanej veci sa žalobkyňa podanou žalobou vo veci samej domáhala zaplata sumy 7.508,68 eur s príslušenstvom, pričom uvedená suma podľa jej názoru predstavuje dôvodne žalované plnenie v rozsahu, v akom žalobkyňa plnila právnemu predchodcovi žalovaného bez právneho dôvodu, nakoľko celkovo žalovanému (jeho právnemu predchodcovi) zaplatila sumu 14.207,46 eur, pričom táto pozostávala z riadneho plnenia úveru do dňa 19. 12. 2011 vo výške 3.696,46 eur; dodatočnej úhrady zo dňa 19. 04. 2012 vo výške 240 eur a následne zo sumy vymoženej v exekúcii a poukázanej na účet exekútora vo výške 10.271 eur. Žalobkyňa sa uvedeného nároku domáhala poukazom na okolnosť, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX XXX XXXX, ktorú žalobkyňa uzatvorila s právnym predchodcom žalovaného (t.j. so spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO, a.s.), je v dôsledku nedostatku náležitosti vyžadovaných zákonom považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú a preto mala žalovanému plniť len istinu poskytnutého úveru, t.j. sumu 6 638, 78 eur. Napriek uvedenej okolnosti žalobkyňa najskôr dobrovoľne, neskôr nútene, formou exekúcie zaplatila sumu 14 207, 46 eur, pozostávajúcu i z úrokov z úveru a z poplatkov. Tu je potrebné uviesť, že žalované plnenie je potrebné posúdiť osobitne z hľadiska právneho dôvodu, na základe ktorého bolo poskytnuté, pričom len do sumy 3.696,46 eur sa jedná o plnenie zo zmluvy o úvere č. XXXX XXXXXX. XXXX. Následne titulom, na základe ktorého právny predchodca žalovaného prijal plnenie od žalobkyne bol rozhodcovský rozsudok č. 3704/11 vydaný Rozhodcovským súdom v Bratislave dňa 08. 03. 2012, ktorým bola žalobkyňa uložená povinnosť zaplatiť právnemu predchodcovi žalovaného sumu 5.622,67 eur s príslušenstvom. Uvedený rozhodcovský rozsudok tak následne predstavoval i exekučný titul (po nadobudnutí účinkov právoplatnosti a vykonateľnosti), na základe ktorého súdny exekútor požiadaval o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

22. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie poukazuje na to, že rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. 3704/11 doposiaľ zrušený nebol a pokiaľ bolo na základe takéhoto titulu plnené, nemožno konštatovať, že by sa jednalo o plnenie bez právneho dôvodu. Odvolací súd akceptuje logický argument právneho zástupcu žalobkyne o tom, že pokiaľ žalobkyňa plnila zo zmluvy o úvere a má za to, že plnila navyše vo forme úrokov a poplatkov, o ktorých sa domnieva, že na ich plnenie povinná nebola, je potrebné uviesť, že o samotnej zmluve o úvere (na základe ktorej samotnej bolo poskytnuté plnenie vo výške 3.696,46 eur a následne ešte 240 eur), doposiaľ nebolo rozhodnuté, že úver poskytnutý na jej základe sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. K uvedenému záveru argumentáciou a poukazom na právnú úpravu dospel výlučne právny zástupca žalobkyne. Dôvodom, ako uvádza v žalobe o zaplata sumy titulom bezdôvodného obohatenia, je absencia údaju o konečnej

splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve o úvere č. XXXX XXX XXX XXXX. (§ 4 ods. 2 písm. g) Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere). Odvolací súd nad rámec a pre úplnosť veci uvádza, že zo samotnej zmluvy o úvere vyplýva výška úveru, výška mesačnej splátky, počet úverových splátok a dátum prvej splátky. Samotná absencia uvedenia konečnej splatnosti úveru uvedením presného dátumu, t.j. dňa, mesiaca a roka, nie je v takejto forme obligatórnou náležitosťou zmluvy, nakoľko k presnému údaju o konečnej splatnosti je možné dospieť jednoduchým matematickým výpočtom z údajov známych a uvedených v zmluve o úvere (celkový počet splátok a dátum prvej splátky). Keďže z uvedených údajov má spotrebiteľ presnú informáciu o počte splátok (t.j. počte mesiacov, kedy je povinný splátky poukazovať - 72 mesiacov) a o presnom dátume, v ktorom je povinný uhradiť prvú splátku (dňa 15. 11. 2008), je priemerný spotrebiteľ bez väčších ťažkostí schopný dospieť ku konkrétnej dátumu konečnej splatnosti úveru a nemožno bez ďalšieho konštatovať, že v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom výlučne v dôsledku uvedenej okolnosti by bolo nutné považovať zmluvu o úvere za bezúčinnú a bezpoplatkovú. Plnenie, ktoré bolo poskytnuté žalobkyňou právnenému predchodcovi žalovaného na základe zmluvy o úvere i v časti úrokov a poplatkov tak má oporu v hmotnom práve.

23. Ťažiskovou odvolacou námietkou žalobkyne však bolo, že súd prvej inštancie dostatočne neposúdil súlad exekučného titulu (Rozhodcovského rozsudku č. 3704/11, vydaného Rozhodcovským súdom v Bratislave dňa 08. 03. 2012) so zákonom predovšetkým vzhľadom na dojednanie o rozhodcovskej doložke. Právny zástupca žalobkyne vytýkal, že uvedený rozhodcovský rozsudok, na základe ktorého bolo plnené, je nulitným, ničotným právnym aktom, nakoľko rozhodcovská doložka na základe ktorej bola odvodená právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, je v rozpore so zákonom a teda nie je platná. Avšak ani uvedený záver právneho zástupcu žalobkyne nemá objektivizovaný výsledok v podobe rozhodnutia o zrušení rozhodcovského rozsudku. Uvádzané námietky prednášané právnym zástupcom žalobkyne mali a mohli byť uplatňované v rámci konania pred rozhodcovským súdom, v ktorom mala žalobkyňa, ako účastníčka rozhodcovského konania zaručené procesné práva podľa zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“), pričom v rámci konania, kde ako účastníčka konania na strane žalovanej, mala možnosť namietať právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť vo veci. Taktiež (v prípade skončenia rozhodcovského konania, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodcovského rozsudku) mala žalobkyňa možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na všeobecnom súde podľa § 40 Zákona o rozhodcovskom konaní. Pokiaľ žalobkyňa v priebehu rozhodcovského konania a následne, zostala pasívna a nevyužila možnosť namietať okolnosti, ktoré tvrdí v teraz vedenom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, takýto postup nemožno akceptovať a konvalidovať jej pasivitu v danom konaní (o vydanie bezdôvodného obohatenia). Dôvody uvádzané v žalobe, ako aj v odvolaní o neplatnosti rozhodcovskej doložky mala a mohla žalobkyňa uvádzať prostredníctvom vyššie popísaných procesných možností (námietka právomoci rozhodcovského súdu vo veci konať; žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku).

24. Právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok bol predmetom prieskumnej činnosti súdu i v rámci exekučného konania, ktoré prebehlo podľa ustanovení zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok, ďalej len „Exekučný poriadok“), v rámci ktorého žalovaná či už formou uplatnených námietok v exekúcií alebo návrhom na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú s návrhom na jej zastavenie, mohla dôvodiť neplatnosťou rozhodcovskej doložky, tak ako to činí v tomto konaní a v tom dôsledku neexistenciou riadneho a spôsobilého exekučného titulu ako nevyhnutného podkladu pre vedenie exekúcie. Žalobkyňa však i vo vedenom exekučnom konaní ostala pasívna a nevyužila jej prináležiace procesné možnosti obrany a preto exekúcia, ktorá bola vedená pre vymożenie plnenia z rozhodcovského rozsudku bola považovaná za zákonnú. Táto bola ukončená z dôvodu úspešného vymożenia plnenia z exekučného titulu a trov exekúcie, keď na základe rozhodcovského rozsudku, ako exekučného titulu, bola vymožená suma 10.271 eur. Je potrebné zvýrazniť, že rozhodcovský rozsudok bol podrobený prieskumu zo strany súdu už v počiatočnom štádiu exekučného konania, kedy exekučný súd skúmal súlad exekučného titulu so zákonom vo fáze žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, kedy spôsobilosť rozhodnutia byť exekučným titulom súladným so zákonom skúmal exekučný súd z úradnej povinnosti (ex officio) a bez potreby akejkolvek procesnej aktivity zo strany osoby povinného. Záverom (takéhoto prieskumu) o súlade rozhodcovského rozsudku so zákonom bolo vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Len pre úplnosť je v súvislosti so sumou vymoženou v exekúcií (ako tvrdí žalovaná bez právneho dôvodu) potrebné tiež uviesť, že z uvedenej sumy 10 271 eur, ktorú žalobkyňa považuje za plnenie žalovanému bez právneho dôvodu, je plnenie, ktoré bolo poukázané právnenému predchodcovi

žalovaného vo výške 8.039,58 eur a suma 2.231,42 eur predstavuje trovy exekúcie, ktoré tvoria odmenu exekútora a náklady exekúcie a tieto neboli plnené (poukázané) žalovanému, či jeho právneho predchodcu, ale súdному exekútorovi.

25. S poukazom na uvedené je zrejmé, že žalobkyňou uvádzané argumenty v predmetnom konaní nie sú dôvodnou odvolacou námietkou, ktorá by bola spôsobilá privodiť iné rozhodnutie vo veci. Tieto žalobkyňa mohla úspešne tvrdiť a uplatniť jednak v rámci prebiehajúcej rozhodcovského konania, resp. v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku a následne i v rámci exekučného konania (exekúcie) vedeného na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu v Bratislave č. 3704/11 - ktorý bol súdom preskúmaný a vyhodnotený ako spôsobilý pre vedenie exekúcie a súladný so zákonom. S poukazom na uvedené dôvody tak nemožno konštatovať, že plnenie, ktoré bolo poukázané právneho predchodcu žalovaného (a tiež trovy exekúcie vo výške 2.231,42 eur), ktorého plnenia sa žalobkyňa žalobným návrhom domáha, je plnením bez právneho dôvodu. V čase rozhodnutia súdu prvej inštancie nedošlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku (a zároveň nebol osvedčený záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), preto plnenie poskytnuté žalobkyňou právneho predchodcu žalovaného malo oporu v hmotnom práve. Právny titul na plnenie bol daný, preto odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žaloba žalobkyne na zaplatenie sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia nie je dôvodná. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil ako vecne správny.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní v celom rozsahu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

27. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).